

Takže kde jste?

Alžběta Brzoňová

Od toho rána bylo všechno jinak. Nemuselo být. A nebylo by, kdyby si tu ranní kávu dala doma. Nebo kdyby si už konečně koupila nový telefon. Ano, to by všemu předešlo úplně. Pak by k záměně nikdy nedošlo.

„Takže kde jste?“ ptá se Patricie a nervózně se rozhlíží kolem sebe.

„To bych taky rád věděl,“ ozývá se z telefonu, „kde jste vy?“

Patricie zavře oči a snaží se nepropadat panice. Už je to dvacet minut od chvíle, kdy opustila kavárnu a zjistila, že ač telefon v její ruce vypadá naprosto stejně, není její. K velkému štěstí, a možná i jejímu překvapení, se jí podařilo spojit se svým pravým telefonem, když zavolala na vlastní číslo.

„A to je vám k čemu, když sám netušíte, kde se nacházíte?“ zazní mírně podrážděně.

Mužský hlas na druhé straně telefonu je velice klidný. Až moc. A patří někomu, kdo je v Plzni očividně poprvé, což je poměrně nepříjemná komplikace. Obzvlášť když má Patricie skutečně naspěch.

„Popište mi to,“ pobídne ji, „třeba jsem tamtudy šel.“

Patricie se rozhlédne. Stojí u divadla J. K. Tyla. Přesně tam, kde se má za půl hodiny konat jedna z nejdůležitějších schůzek jejího života s novým potencionálním investorem Aronem Lipským, kterého přemlouvala půl roku, aby se na divadlo přijel alespoň podívat. A ona schůzku nejspíš nestihne, protože neznámý volající zatím nepoznal jediné místo, které popsala. Až chvilkami pochybovala, že jsou oba pořád v Plzni.

Nadechne se: „Na tohle nemám čas. Spěchám na velmi důležitou schůzku.“

„Jak důležitou?“

„Tak důležitou, že kdybych veškeré dokumenty neměla v tom telefonu, tak vám ho nechám.“

Uslyší něco jako pousmání. „To by bylo nefér vůči mně. Třeba tam mám taky důležité dokumenty na schůzku.“

Patricie se sarkasticky zašklebí. „Podle vaší snahy tuhle situaci urychlit, o tom pochybuju.“

Ted' už se hlas skutečně zasměje. „Tím byste mě mohla urazit.“

Jeho klid pomalu dohání Patricii k šílenství. Nemá žádné informace a hlavně čas. Ze začátku se snažila být zdvořilá, jak ale minuty plynou, veškerá snaha ji opouští. Má chuť sednout si na chodník a prostě čekat, dokud ji nenajde sám. Ale musí to být právě naopak.

„Dobře, fajn,“ zklidní svůj ostrý tón, „popište mi, co vidíte.“

„Trávu.“

Patricii znovu na čele vyraší žilka. Dělá to ten člověk vážně naschvál? Líbí se mu ji provokovat?

„Něco konkrétnějšího byste tam neměl?“ znovu se jí do hlasu vrátí podrážděnost.

„Je zelená.“

Líbí se mu to. Zasměje se.

„Ne, ted' vážně.“

Konečně, prolétne Patricii hlavou a napjatě poslouchá.

„Je tu hlava.“

Patricie vyvalí oči. Ještě vteřinu a hodí telefonem o zem. Ale muž pokračuje: „MH.“

„Mohl byste...“ zvýší hlas, ale zarazí se. *MH*, opakuje si. Park Miroslava Horníčka. Kousek od kašny je přeci socha jeho hlavy. Patricie se rozejde kupředu.

„Asi vím, kde jste. Zůstaňte prosím na místě. Za pár minut jsem u vás.“

„Rozkaz.“

Mohl rovnou říct, že je v parku. Ale hlavně, že se k tomu nakonec dobrali. Ted' je Patricie na cestě a doufá, že se cizinec skutečně nachází tam.

„No a jak vypadáte?“ ozve se po chvíli. Patricie se udýchaně zamračí, ale nezastaví se.

„Co prosím?“

„Když budu vědět, jak vypadáte, snadněji vás poznám.“

„Mám telefon u ucha a jsem našťvaná,“ pronese s evidentně ironickým podtónem, „to je dobrý poznávací znamení, ne?“

„Doufám, že tu budete hodně brzo,“ odvětlí hlas s podobně kousavou nadsázkou „nerad bych od vás tu negativitu chytil.“

„Jako přes telefon?“

„Je tak intenzivní, že by se chytila i přes signál.“

Chtěla si jeho hloupou poznámku vychutnat, ale nakonec se sama musí zasmát. Ten člověk nemůže být hloupý. Jeho žerty možná nejsou úplně vhodné pro onu situaci, ale jsou trefné. A nakonec vlastně i vtipné. A tak najednou zvolí spolupráci. „Mám černé kalhoty a sako. A blondáté vlasy.“

„Dobře.“

Zavládne ticho. Patricie musí zkontrolovat, jestli hovor stále běží. „Vy mi neřeknete, jak vypadáte?“

„Nenapadlo mě, že by vás to zajímalo.“

Samozřejmě, že napadlo. Byla to jen další slovní hříčka. A Patricii se to začalo líbit.

„Tak si to nechte. Až uvidím zmateného burana v teplácích, budu vědět.“

Smích, který ji zašimrá v uchu, akorát potvrdí, že ani ona o humor nepřišla.

„Takhle si mě představujete?“

„Jsem o tom přesvědčená. A hlavně už vás vidím.“

Patricie je v parku a blíží se k muži s telefonem. V teplácích a vytahaném tričku. Poklepe mu na rameno. „Tak hlavně, že už to máme za sebou.“

Muž se otočí a vypadá zaskočeně. A zmateně. Na to ale Patricie už opravdu nemá čas. „Tak mi ho dejte.“ Natáhne se po telefonu, ale muž zaraženě ucukne.

„Prosím?“

„Myslím, že byste radši tenhle telefon,“ ozve se za ní. Zmatená Patricie zůstane v šoku stát. Nejen, že poznala hlas, svůj telefon v jeho ruce, ale hlavně tvář, která na ni s úsměvem hledí.

Aron Lipský.

Patricie najednou zapomene mluvit. Ale to nevadí. Aron to zachrání dalším vtipkem, jak to má v povaze. „Když mi vrátíte ten můj, zavolám asistentce, aby mi objednala barevný kryt. Takový, který bude nezaměnitelný.“

Patricie nemůže uvěřit a jen se usměje. A pak už to bylo. Patricie se uvolnila, divadlo získalo nového investora a na další schůzku už oba přišli s barevnými kryty na telefon.